ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

3

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΡΩΣΙΑ

Ιανουάριος 1948

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ παροῦσα συγγραφὴ δὲνδιεκδικεῖ καμμίαν ἀπαίτησιν ἐπιστημονικῆς διατριβῆς. Δὲν ἔχομεν οὔτε θεωρητικὰς προκαταλήψεις κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, οὔτε ἄλλα συμφέροντα νὰ ὑπερασπίσωμεν. Ἐν περιπτώσει ἐφαρμογῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἑνὸς κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος εἰλικρινοῦς καὶ ἐντίμου, ὅπως οἱ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἰδεολόγοι ὠνειρεύθησαν αὐτο, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ διατυπωθῇ οὐδεμία ἀντίρρησις. Καὶ ἀκριβῶς, αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπός μας, δηλαδὴ νὰ καταδείξωμεν μὲ ἐπιχειρήματα κοινῆς λογικῆς, ὅτι ὁ εἰλικρινὴς κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ἐφαρμόσιμος οὔτε εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὔτε ἀλλοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἀποδείξωμεν, βάσει τῶν ὅσων ὅλοι μας γνωρίζομεν περὶ τῆς ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ καταστάσεως, ὅτι τὸ καθεστὼς ποὺ δημιουργήθηκε ἐκεῖ πρὸ τριάντα καὶ πλέον ἐτῶν, δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὸν πραγματικὸν κομμουνισμόν, ὡς οὗτος ἐμφανίζεται διὰ τῆς θεωρίας.

Εἶναι περιττὸν νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ παροῦσα μελέτη ἐγράφη μὲ σκοπὸν νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν κατάπαυσιν τῆς ἐν Ἑλλάδι τραγικῆς σημερινῆς αἱματοχυσίας, ἀνοίγοντας τὰ μάτια ἐκείνων, ποὺ καλῇ τῇ πίστει παρεσύρθησαν εἰς τὴν ἀνταρσίαν ἢ συμπαθοῦν πρὸς αὐτήν. Τοὺς ἄλλους, ποὺ καίτοι ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀλήθειαν, ἐπιμένουν κακοπίστως, διότι ἀποβλέπουν σὲ προσωπικὰ ὠφελήματα, φυσικὰ δὲν πρόκειται ἡ λογικὴ νὰ τοὺς μεταπείσῃ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1948

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΡΩΣΙΑ

1.—Θεωρία καὶ Πρᾶξις.

Ἀπὸ ὅλας τὰς περὶ πολιτικῶν καθεστώτων θεωρίας ἡ κομμουνιστικὴ εἶναιπιθανῶς, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ πιὸ ἑλκυστική. Ὅλοι θὰ ρίψουν σὲ ἕνα κοινὸν κορβανᾶν ὅλα τὰ ἀγαθά των καὶ ὁ καθείς, μὴ ἔχων καμμίαν προσωπικὴν ἰδιοκτησίαν, θὰ ζῇ ἀνεξαρτήτως τῆς ἱκανότητός το. καὶ τῶν καθηκόντων του, ποὺ τοῦ ἀνέθεσεν ἡ κοινωνία, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὁ γείτων. Θὰ διορθωθοῦν δηλαδή, ὅλαι αἱ ἀνισότητες καὶ ἐκεῖνες ποὺ προέρχονται ἀπὸ ταξικὰς διαφ.ράς, λ. χ. ἀριστοκρατικὰ προνόμια (ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν) καὶ ἐκεῖνες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀνισομερῆ κατανομὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐκεῖνες ποὺ ὀφείλονται εἰς ἱκανότητες γενικῶς, δηλαδὴ εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἐξυπνάδας μὲ τὸν ὁποῖον γεννᾶται ὁ καθείς. Εἰς τὴν ἰσότητα αὐτὴν μία μόνη ἐξαίρεσις θὰ ὑπάρχῃ : ὁ τεμπέλης, δηλαδὴ ἐκεῖνος ποὺ παρέχει εἰς τὸ κοινὸν ἐργασίαν ὀλιγωτέραν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ, θὰ ζῇ χειρότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους (καὶ αὐτὸ ἔχουν τάσιν νὰ τὸ λησμονοῦν ὅλοι οἱ μωροί, ὅσοι φαντάζονται, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς θὰ σημάνῃ δι' αὐτοὺς καθησιό).

Εἶναι φυσικό, ἡ κομμουνιστικὴ αὐτὴ θεωρία νὰ ἐνεθουσίασε κατὰ καιροὺς (διότι, βέβαια, ὁ ΧΙΧ αἰὼν δὲν τὴν ἐδημιούργησε, οὔτε εἶναι ὁ Κάρλ Μάρξ πατήρ της) ἀνθρώπους μὲ εὐγενῆ συναισθήματα ἀλλ' ἄνευ πρακτικῆς ἀντιλήψεως, ὅπως ἦσαν αἴφνης οἱ

πρῶτοι ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ εἶναι πιὸ φυσικὸ ἀκόμη νὰ τὴν ἐγκολπωθοῦν ἐνθουσιωδῶς ὅσοι εἶχαν μὲν τὸ συναίσθημα ὅτι ἀδικοῦνται, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγχρόνως ἀρκετὴν μόρφωσιν ἢ κρίσιν διὰ νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ πρὸς τὸν κομμουνισμὸν ὁδὸς δὲν ἦταν ἐκείνη, ποὺ θὰ τοὺς ἔφερε εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εὐημερίαν.

Ὅταν γραφῇ κάποτε ἀμερόληπτα ἡ ἱστορία τῆς συγχρόνου μας ἐποχῆς, θὰ τονισθῇ ἀσφαλῶς, ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν ὅπου ἄλλοτε ὑπῆρχεν ἕνας αὐτοκράτωρ καὶ μία τάξις ἀριστοκρατίας ἐκ γενετῆς ἢ τοῦ χρήματος, ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανείς, ὅτι ἡ τάξις αὐτὴ ἐξεμεταλλεύετο τοὺς ἀμορφώτους ἀνθρώπους καὶ ὅτι ἑπόμενον ἦτο οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ στραφοῦν σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπογνώσεως πρὸς τὸν κομμουνισμόν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως, ὅπου προνομιοῦχος ἀριστοκρατία δὲν ὑπάρχει καὶ ὅπου οὔτε κληρονομικὴ ἀριστοκρατία τοῦ χρήματος ὑφίσταται (ἀρκεῖ νὰ ἐρευνήσῃ κανεὶς τὴν σημερινὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν ἀπογόνων τῶν Μεγάλων Εὐεργετῶν τοῦ Γένους διὰ νὰ πεισθῇ σχετικῶς), αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν δημιουργίαν μεγάλου κομμουνιστικοῦ ρεύματος δὲν ὑφίστανται, ἰδίως ἀφ' ὅτου διενεμήθησαν τὰ ἐλάχιστα ὑπάρξαντα τσιφλίκια. Οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους ἐδημιουργήθη παρὰ ταῦτα καὶ σὲ μᾶς κομμουνιστικὸν κόμμα, μακρὰν βεβαίως ἀπὸ τοῦ νὰ περιλάβῃ ἔστω καὶ σημαντικὴν μειοψηφίαν, πάντως ὅμως δυσαναλόγως δραστήριον λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν συνθηκῶν τοῦ Τόπου μας, εἶναι πολλοί. Τοὺς λόγους τούτους θὰ προσπαθήσωμεν κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ καθορίσωμεν κατωτέρω μαζὺ μὲ τὴν προσπάθεια ποὺ θὰ καταβάλωμεν διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ διατὶ ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἑλκυστικὸς μόνον ὡς θεωρία, ὡς καὶ τὸ διατὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ κρίσιν καὶ χωρὶς κρίσιν ἀκόμη δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι κομμουνισταί. Χωρὶς βέβαια ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰς ξένας ἐπεμβάσεις ἐν Ἑλλάδι (καθοδηγηταί—

πράκτορες, χρῆμα, προπαγάνδα κ.τ.λ.), καθὼς καὶ μὲ τὰ ὑλικὰ συμφέροντα τῶν ἐνδιαφερομένων κρατῶν τὰ ὁποῖα κρύβονται πίσω ἀπὸ τὰς ἐπεμβάσεις αὐτὰς καὶ τὰς θεωρίας, καὶ περιοριζόμενοι μόνον εἰς τὸ νὰ ἐξετάσωμεν τον κομμουνισμον ὡς θεωρίαν καὶ πρᾶξιν, βλέπομεν ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ θεωρία ἀποτελεῖ μίαν οὐτοπίαν, μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν νοοτροπίαν μὲ τὴν ὁποίαν γεννῶνται, ζοῦν καὶ ἀποθνήσκουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Δὲν εἶναι πρακτικῶς δυνατὸν ὁ κόσμος νὰ ζήσῃ μὲ τοὺς πολυπλόκους ὅρους τῆς σημερινῆς ζωῆς, ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀκριβῶς τὰ ἴδια μέσα συντηρήσεως. Ἡ ἰδέα ἱκανοποιεῖ μὲν τὰς περὶ ἰσότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀντιλήψεις, ἀλλ' εἶναι τελείως ἀνεφάρμοστος. Οἱ Ἕλληνες εἶναι πτωχοί, ὑπάρχουν ὅμως καὶ πτωχότεροι. Θὰ ἐδέχοντο καὶ οἱ φανατικώτεροι τῶν κομμουνιστῶν μας νὰ μοιράσουν τὸ εἰσόδημά τους μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς κεντρῴας Ἀφρικῆς; Πολὺ ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοῦ ἰδίου Κράτους δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ ἐπιστάτης ἑνὸς ἐργοστασίου νὰ ἔχῃ τὸν ἴδιον μισθὸν μὲ τὸν Διευθυντήν, ὁ κλητὴρ ἑνὸς Ὑπουργείου μὲ τὸν Τμηματάρχην καὶ ὁ στρατιώτης μὲ τὸν στρατηγόν. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψῃ ἕνα κράτος ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, διότι ὅποιος κάμῃ τὸν κόπον τῶν σπουδῶν, ποῦ θὰ τὸν ὁδηγήσουν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ διευθυντοῦ ἐργοστασίου, τοῦ τμηματάρχου ἢ τοῦ στρατηγοῦ καὶ θὰ ἐπωμισθῇ κατόπιν τὰς εὐθύνας αὐτάς, θὰ θεωρήσῃ μοιραίως ὅτι ἀδικεῖται, ἂν δὲν τοῦ δοθῇ κάποια ἱκανοποίησις περισσότερη ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἔχουν οἱ ὑφιστάμενοί του. Κάποια διάκρισι, κάποιο προνόμιον θὰ ἀπαιτήσῃ. Ἂν τοῦ δοθῇ, ὅλον τὸ ὡραῖον οἰκοδόμημα τῆς πλήρους ἰσότητος κρημνίζεται. Ἂν δὲν τοῦ δοθῇ, τὸ κράτος βαίνει πρὸς ταχεῖαν διάλυσιν. Ὁ καθεὶς θὰ κυττάξῃ ἢ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν θέσιν του διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκβιαστικῶς ὅσα νομίζει

ὅτι δικαιοῦται, ἤ νὰ καταλάβῃ τὴν ὀλιγώτερον ἐπίπονον ἐργασίαν, ἀφοῦ τὸν ἴδιον μισθὸν θὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ. Λέμε συχνὰ ἀστειευόμενοι ὅτι τὸ ὄνειρον του κάθε Ἕλληνος εἶναι νὰ γίνῃ ἐπιστάτης ἤ κλητήρ, εἰς τὸ καθεστὼς ὅμως τῆς πλήρους ἰσότητος δὲν θὰ πρόκειται πλέον περὶ ἀστεϊσμο , ἀλλὰ περὶ συναγωνισμοῦ ποῖος θὰ τὴν καταλάβῃ, διότι αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ πραγματικότης.

Οἱ κομμουνισταὶ θὰ ἀντιτάξουν ἴσως εἰς τὰ ἀνωτέρω, ὅτι ναὶ μὲν ἡ πλήρης ἰσότης ὅρων διαβιώσεως ὅλων τῶν ἀνθρώπων εἶναι οὐτοπία, ὅπως καὶ ἐν Ρωσίᾳ, δὲν ἄργησαν νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν, ἀλλ' ὅτι ὁ κομμουνισμὸς κάμνοντας αὐτὴν τὴν μοναδικὴν ἀβαρίαν εἰς τας θεωρίας του, εἶναι κατὰ τὰ ἄλλα ἐφαρμόσιμος. «Ὅτι δηλαδή, ἠμπορεῖ κάλλιστα να νοηθῇ κράτος ὅπου κανεὶς νὰ μὴ ἔχῃ ἰδιωτικὴν περιουσίαν καὶ ὅπου ὁ καθεὶς νὰ κατέχῃ ἐκείνην μόνον τὴν θέσιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἱκανότης του τὸν καθιστᾷ ἐνδε ›ε γμένον».

Ἀλλα καὶ αὐτό, δυστυχῶς, δὲν εἶναι ἀλήθ ια. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν βαθειὰ ριζωμένα μέσα εἰς τὴν ψυχή τους τὸ ἔνστικτον τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τὸ ἔνστικτον τῆς πατρικῆς στοργῆς, τὰ ὁποῖα ἀμφότερα εἶναι ἀντιθετα πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἄλλωστε δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπέτυχον καὶ ὅλαι αἱ δοκιμαὶ που προηγήθηκαν τοῦ πειράματος τοῦ Λένιν.

Τὸ ἔνστικτον τῆς ἰδιοκτησίας δὲν εἶναι προσεπίκτητον. Εἶναι ἀπὸ τὰ πρῶτα πού ἐκδηλοῦνται εἰς τὰ μικρὰ παιδιά, ὅπως θὰ ἔχουν ἀντιληφθῆ ὅλοι ὅσοι εἶδαν τὰ μωρὰ νὰ ἀρνιοῦνται νὰ δανείσουν τὰ παιχνίδια τους σὲ ἄλλα. Βεβαίως μὲ τὴν ἀνατροφήν, τὸ ἔνστικτον τῆς ἰδιοκτησίας ἠμπορεῖ νὰ περιορισθῇ. Ὁ αὐτοπεριορισμὸς αὐτὸς ξεχωρίζει εἰς τὰς πολιτισμένας κοινωνίας τὸν ἔντιμον πολίτην ἀπὸ τὸν ληστὴν (διότι ἡ κλοπὴ τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ ἐκδήλωσις ἀκατασχέτου ἐνστίκτου ἰδιοκτησίας;) Ἀλλὰ

τὸ νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι θὰ ἠμπορέσῃ ποτὲ νὰ ξεριζωθῇ ὁλότελα τὸ ἔνστικτον αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον εἶναι καθαρὰ πλάνη. Μόνον μὲ ἀπηνῆ τρομοκρατίαν, καὶ γιὰ περιωρισμένο χρονικὸ διάστημα εἶναι δυνατὸν τέτοιο πραγμα νὰ ἐπιτευχθῇ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔνστικτον τῆς πατρικῆς (καὶ φυσικὰ μητρικῆς) στοργῆς, τὰ ὅσα οἱ κομμουνισταὶ ἰσχυρίζονται εἶναι ἀκόμη περισσότερο ἀνεφάρμοστα. Ἠμπορεῖ κανεὶς ποτὲ νὰ φαντασθῇ ἕναν πατέρα, κατέχοντα θέσιν ἐπιφανῆ, ποὺ δὲν θὰ κάμῃ ὅ,τι μπορεῖ διὰ νὰ πάρῃ τὸ παιδί του μίαν θέσιν ἀνάλογον μὲ τὴν δικήν του καὶ ποὺ θὰ παραδεχθῇ ὅτι αἱ διανοητικαὶ καὶ αἱ ἄλλαι ἱκανότητες τοῦ παιδιοῦ του εἶναι μικρότερες ἀπὸ τὶς ἱκανότητες τῶν παιδιῶν τῶν ἄλλων; Μία τέτοια στάσις ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀσφαλῶς θὰ ἦτο δικαία ἀπέναντι τῆς κοινωνίας.

Ἀλλὰ ποῖοι γονεῖς ἔχουν τόσον ἡρωϊσμόν; Τοὐναντίον, ὅσον περισσότερον ἀνίκανο φαίνεται τὸ παιδὶ ν' ἀντεπεξέλθῃ μόνον του εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τόσον περισσότερον κόπον θὰ καταβάλουν οἱ γονεῖς του διὰ νὰ τὸ εὐκολύνουν. Καὶ ὅταν εἶναι εἰς τὸ χέρι τους, θὰ τὸ τοποθετήσουν φυσικὰ σὲ θέσιν ἀνωτέραν ἐκείνης ποῦ δικαιοῦται.

Ὑπάρχει κανεὶς σοβαρῶς πιστεύων ὅτι, μετὰ τριάντα χρόνια κομμουνισμοῦ εἰς τὴν Ρωσίαν τὰ πράγματα διεξάγονται κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ὅτι τὰ παιδιὰ τοῦ Στάλιν, αἴφνης, ἢ τῶν ἄλλων μεγιστάνων τοῦ κόμματος, κατέχουν ἀκριβῶς ἐντὸς τῆς σοβιετικῆς ἱεραρχίας τὰς θεσεις, διὰ τὰς ὁποίας τὰ προσόντα ποὺ διαθέτουν τοὺς καθιστοῦν ἀξίους;

Τὸ συμπέρασμα, ἀναπόφευκτον συμπέρασμα ὅλων αὐτῶν ποὺ ἐγράφησαν ἀνωτέρω, εἶναι ὅτι λόγῳ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου ἡ κομμουνιστικὴ θεωρία ἀποτελεῖ οὐτοπίαν. Ἀπόλυτος ἰσότης ὅρων διαβιώσεως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, κατάργησις

τῆς ἀποταμιεύσεως ἢ τῆς ἰδιωτικῆς περιουσίας, καὶ χρησιμοποίησις τῶν ἀνθρώπων μόνον ἀναλογως τῆς ἱκανότητός των διὰ τῆς καταργήσεως τῶν τάξεων, εἶναι ψεύτικα συνθήματα, γοητευτικὲς ἀπιθανότητες καὶ πλάναι. Μοιραίως ἡ ἀνθρωπότης ὅπως διήνυσε ἐπὶ χιλιετηρίδας ὁλοκλήρους τὸν δρόμον τῆς ζωῆς της καὶ ἐκήρυξε τὰ συστήματά της καὶ τὸν τρόπον τῆς διακυβερνήσεώς της εἰς τὴν πέτραν τοῦ μακροῦ δρόμου της καὶ εἰς τὴν ἐκ τῆς μακροχρονίου πράξεως ἐξέλιξιν, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ βαδίζῃ ἐπάνω εἰς τόν χαραγμένον δρόμον καὶ σύμφωνα μὲ τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον καὶ τὰς ἀρχὰς μὲ τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται, ζοῦν καὶ ἀποθνήσκουν.

2.— Τὸ παράδειγμα τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας

Κατελήξαμεν, παραπάνω, μὲ τὴν βοήθειαν μόνον τῆς λογικῆς καὶ τῶν γνώσεων ποὺ ὁ καθείς μας ἔχει περὶ ἀνθρωπίνης φύσεως, εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἀποτελεῖ πρακτικῶς ἐφαρμόσιμον θεωρίαν. Ἂς προσπαθήσωμεν τώρα, μὲ ὅσα ὀλίγα μὲν ἀλλὰ ἀναντίρρητα γνωρίζομεν πάλιν ὁ καθείς μας περὶ Σοβιετικῆς Ρωσίας, νὰ ἐξετάσωμεν κατα πόσον ἡ ἐκεῖ κατάστασις ἐπιβεβαιεῖ ἢ διαψεύδει τὰ λογικά μας συμπεράσματα.

Ἡ πρώτη διαπίστωσις τὴν ὁποίαν μὲ βεβαιότητα ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν περὶ Ρωσίας, εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ δὲν εἶναι εὐτυχεῖς. Ματαιοπονουν ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἂν οἱ Ρῶσοι δὲν ἀγαποῦσαν τὸ σοβιετικὸν καθεστώς, δὲν θὰ εἶχαν πολεμήσει κατὰ τῶν Γερμανῶν. Ἂν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἐπιχειρήματα ἦσαν ἀκριβῆ, τότε θὰ ἔπρεπε καὶ τὸ 1812 ὅταν ὁ Ναπολέων ἡττήθη ἀπὸ τοὺς Ρώσους, οἱ δουλοπάρικοι τῶν Τσάρων νὰ ἦσαν καὶ αὐτοὶ ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ καθεστώς των. Τὸ βέβαιον ἐδῶ εἶναι ὅτι οἱ Ρῶσοι ἀναγκασθέντες νὰ ἐκλέξουν με-

ταξὺ μιᾶς σκλαβιᾶς ξένης (τῆς χιτλερικῆς) καὶ μιᾶς ἰδικῆς των (τῆς σλαβικῆς), ἐπροτίμησαν τὴ δική των.

Διὰ νὰ πεισθοῦμε ὅτι οἱ Ρῶσοι δὲν εἶναι εὐτυχεῖς, καὶ τίποτε ἄλλο νὰ μὴ ξεύραμεν διὰ τὴν χώραν των, θὰ ἀρκοῦσε τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι τὸ μοναδικὸν Κράτος τοῦ κόσμου, ὅπου ἀπὸ τριάντα χρόνων, παρουσιάζεται διαρκῶς τὸ φαινόμενον διπλωματικῶν, στρατιωτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων ποῦ ἀρνιοῦνται νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των καὶ καταφεύγουν εις τὴν προστασίαν τῆς χωρας ὅπου ἔχουν σταλῆ Δὲν πρόκειται δὲ περὶ ἀντιπροσώπων τοῦ Τσάρου ἀρνουμένων νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Ρωσίαν μετὰ τὴν ἐπαναστασιν τοῦ 1917 (ἀπὸ ἐκείνους δὲν ἐπέστρεψε κανεὶς). Πρόκειται περὶ προσώπων ποὺ ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἐδιάλεξε ἡ ἰδία καὶ ἐσπούδασε καὶ ἐξέθρεψε καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀπὸ νήπια ἀκόμη ἐγαλούχησε καὶ διεπαιδαγώγησεν μὲ τὰς ἀρχάς της, διὰ νὰ τὰ στείλη μετέπειτα εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Καὶ ἐφ' ὅσον ὅλοι γνωρίζουν τὴν παντοδυναμίαν τῆςΜυστικῆς Ρωσικῆς' Αστυνομίας, καὶ μέσα στὴν Ρωσία καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὴν ἠμποροῦμεν εὔκολα νὰ φαντασθοῦμεν τί ἔλεγχος ἀσκεῖται πρὶν σταλῆ ἕνας σοβιετικὸς ὑπάλληλος ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους, καὶ εἰς ποίαν ψυχικὴν κατάστασιν πρέπει νὰ ευρίσκωνται οἱ δραπετεύοντες γιὰ νὰ περιφρονοῦν τὴν ἐκδίκησιν τῆς Μυστικῆς Ρωσικῆς Ἀστυνομίας εἰς τὸ Ἐξωτερικό Καί, ἐνῷ οὐδέποτε ἀκούσαμεν τέτοια περίπτωσιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν λχ., τὴν Ἀγγλίαν, τὴν αλλίαν ἢ τὴν Ἑλλάδα, ἐν τούτοις κάθε λίγο θ' ἀκούσωμεν, ὅτι ὁ τάδε Ρῶσος διπλωμάτης, φρέσκος ἀπὸ τὴν Μόσχαν, ἠρνήθη νὰ ἐπιστρέψη εἰς τὸν τόπον του

Ὁλόκληρον τὸ ἑλληνικὸν διπλωματικὸν σῶμα δὲν πιστεύω να ὑπερβαίνη τὰ διακόσια πρόσωπα. Πόσοι ἠμποροῦν νὰ εἶναι τὰ μέλη τῶν σοβιετικῶν εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν ἀποστολῶν; Πεντακόσια, χίλια τὸ πολύ.

Ἔ, λοιπὸν ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις δὲν ἠμπορεῖ ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν νὰ εὕρῃ πεντακόσια ἕως χίλια πρόσωπα, ἐπὶ 180 ἑκατομμυρίων, τα ὁποῖα νὰ εἶναι τῆς ἐμπιστοσύνης της καὶ νὰ μὴ τὴν ἐκθέτουν εἰς αὐτὸν τὸν ἀπερίγραπτον ἐξευτελισμόν. Ὁ ·αθένας μας ἠμπορεῖ να φαντασθῇ τί θὰ συνέβαινε ἐὰν πολλῶν ἢ μᾶλλον τῶν πλείστων διπλωματῶν της, ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις δὲν ἐκρατοῦσε τας οἰκογενείας ἐν Ρωσσία ἐν εἴδει ὁμήρων...

Καὶ μόνη αὐτὴ ἡ ἔνδειξις εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν καθένα μας προσεκτικὸν ἐνώπιον τῶν ἐπαγγελιῶν τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας περὶ Ρωσικοῦ παραδείσου, χωρὶς κἂν νὰ μνημονεύσωμεν τὰς δεκάδας χιλιάδων Ρώσων στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν, πρώην αἰχμαλώτων καὶ ὁμήρων ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὰς συμμαχικὰς ζώνας τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας καὶ οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν νὰ γυρίσουν εἰς τὴν Ρωσίαν

Ἔπειτα εἶναι ἡ περιβόητος ρωσικὴ Μυστικὴ Ἀστυνομία, ποὺ κατ' ἀρχὰς ἐλέγετο Τσέκα, κατόπιν Γκεπεοῦ καὶ τώρα Ν. Κ. Β Δ. ἢ Μ Β.Δ. Εἰς ἕνα τόπον εὐτυχισμένον εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ χρειάζεται τέτοια δύναμις χαφιέδων, τέτοια συστηματικὴ κατασκοπεία τῶν πράξεων καὶ σκέψεων τοῦ καθενός. ὄχι μόνον εἰς τὰς πόλεις ἀλλὰ καὶ τὰ παραμικρότερα χωριά; Διατί δὲν ἐφαρμόζονται αὐτὰ τὰ συστήματα εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἢ τὴν Ἀγγλίαν ἢ καὶ τὴν Ἑλλάδα;

Ἔπειτα εἶναι τὰ στρατόπεδα τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ οἱ Γερμανοὶ ἐπῆραν κατόπιν τὸ παράδειγμα. Ἡ ὕπαρξίς των ἦτο ἀπὸ καιροῦ γνωστή. Ὁ κόσμος ἤξευρε ὅτι χάρις εἰς τὴν καταναγκαστικὴν ἐργασίαν τῶν ἐκεῖ κρατουμένων, τόσα μεγαλειώδη κανάλια καὶ ἄλλα ἔργα ἔγιναν ἀδαπάνως Μετὰ τὴν εἴσοδον ὅμως τῆς Ρωσσίας εἰς τὸν πόλεμον, ὅταν ἐπῆλθε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἐν

ἐξορίᾳ Πολωνικῆς Κυβερνήσεως συμφωνία διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν εἰς σοβιετικὰς χεῖρας Πολωνῶν ὁμήρων καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον μερικοὶ τοὐλάχιστον ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, ἐγνώσθησαν λεπτομέρειαι περὶ τῆς ὅλης τραγικῆς ὑποθέσεως. Παραθέτομεν ἐδῶ ὀλίγας γραμμὰς μιᾶς τῶν ἐκθέσεων τῶν Πολωνῶν αὐτῶν. Πρόκειται περὶ τοῦ Λ. Μπλίτ, μέλους τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ἑβραϊκοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος τῆς Πολωνίας.

«Εἰς τὸ στρατόπεδόν μου, γράφει ὁ κ. Λ. Μπλίτ, ἐκρατοῦντο καὶ 400 Ἕλληνες, πρώην κάτοικοι τοῦ Κὲρτς τῆς Κριμαίας, οἱ ὁποῖοι εἶχον συλληφθῆ κάποια ἡμέρα τοῦ 1938 καὶ εἶχαν ὁμαδὸν καταδικασθῆ σὲ πέντε χρόνια κάτεργα. Δὲν θὰ ἐλευθερωθοῦν ποτὲ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον..»

Καὶ ἀπὸ μίαν ἄλλην ἔκθεσιν τοῦ εἰς Ἀμερικὴν μεταβάντος Ρώσου Β. Κραφτσένκο καὶ ἀρνηθέντος κατόπιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ρωσίαν:

«Αἴφνης διέκρινα ἕνα ὅμιλον ἐκ 300 περίπου νὰ ἐπιστρέφῃ κατὰ τετράδας ἀπὸ τὴν καταναγκαστικήν του ἐργασίαν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σβερντλόφσκ, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον παρακολούθησιν τῶν φρουρῶν τῆς Τσέκα. Δὲν ἦσαν ἄνθρωποι, ἀλλὰ σκιαὶ ἀνθρώπων, ποὺ μὲ δυσκολίαν ἔσερναν τὰ πόδια των Δὲν εἶχαν ἐπάνω τους τίποτε τὸ ἀνθρώπινον καὶ ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὸ φρικτὸ αὐτὸ θέαμα».

Ἀπὸ τὰ ἀκλόνητα αὐτὰ ντοκουμέντα δὲν ἐπιτρέπεται σήμερον καμμία πλέον ἀμφιβολία, ὅτι δεκάδες ὁλόκληρες ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων—δύο καὶ πλέον φορὲς ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος—ἐργάζονται σὲ ἀτελεύτητες σειρὲς εἰς τὰ ρωσικὰ κάτεργα—ἀνθρώπινα ράκη, σωστὰ φαντάσματα—διότι εἶναι «ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ». Μὰ πῶς ἐξηγεῖται, τριάντα χρόνια μετὰ τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν, τὸ δέκατον καὶ πλέον τοῦ πληθυσμοῦ τὰ εἶναι «ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ;»

Κατόπιν ἔρχονται αἱ μεγάλαι πολιτικαὶ δίκαι, αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν πρώτων ὀπαδῶν τοῦ Λένιν, πλὴν τοῦ κ. Στάλιν, καὶ δεκάδων χιλιάδων ἄλλων μελῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Πῶς εὑρέθηκαν ὅλοι αὐτοί, οἱ ἄλλοτε «πρωτοπόροι» ἢ «ἡ ἀνθρωπότης ποὺ προχωρεῖ.» ξαφνικὰ ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἀντίπαλοι τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας;

Ἂς ἔλθωμε ν τώρα εἰς τὰς πολιτικὰς ἐλευθερίας. Οἱ ἐπισημότεροι σοβιετικοὶ ἀντιπρόσωποι εἰς τὰ διεθνῆ συνέδρια ὑβρίζουν συνεχῶς τὰ κράτη τῆς Δύσεως καὶ ἡμᾶς τους Ἕλληνας λέγοντες ὅτι, δὲν εἴμεθα δημοκρατικοί. Ὡσὰν νὰ μὴ ἠξεύραμεν ἡμεῖς, ποὺ ἐπὶ τέλους ἐδημιουργήσαμεν αὐτὴν τὴν λεξιν, τί εἶναι δημοκρατία. Ἀλλὰ τὸ πολιτικὸν σύστημα ποὺ ἐφαρμόζεται σήμερον εἰς τὴν Ρωσίαν εἶναι δημοκρατικόν: Διὰ νὰ τὸ πιστεύσωμεν πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι τὰ 85 ο/ο τῶν Ρώσων (οἱ ἄλλοι εὑρίσκονται εἰς τὰ κάτεργα) εἶναι συνεχῶς πιστά, ὄχι σὲ μία ἰδέα, ἀλλὰ εἰς τὰς ἑκάστοτε μεταβολὰς γνωμῶν τῶν ἑκάστοτε ἀρχηγῶν τοῦ Κράτους, πρῶτα δηλαδὴ τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Τρότσκυ καὶ ἔπειτα τοῦ Στάλιν. Διὰ νὰ ἀρκεσθοῦμε σὲ δύο μόνον παραδείγματα: πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁλόκληρον τὸ ρωσικὸν ἐκλογικὸν σῶμα ἀπεφάσισε εἰς δεδομένην στιγμὴν νὰ καταργηθοῦν ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἀξιωματικοί, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδος καί, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια μηδενὸς ἀντιλέγοντος, ὁλόκληρον πάλιν τὸ ἐκλογικὸν σῶμα ἀπεφάσισε νὰ ἀναστηλώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατρίδα, τὴν στρατιωτικὴν ἱεραρχίαν, τὰ παράσημα καὶ τὰς ἐπωμίδας τῶν ἀξιωματικῶν κ.τ.λ. Πρέπει ὁμοίως περαιτέρω νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν τὸ πνεῦμα ἀντιλογίας, ἢ ἔστω καὶ ἡ ἀδικαιολόγητος καταφορὰ ἀνθρώπων ποὺ ἐβαρέθηκαν νὰ ἔχουν πάντοτε τὰ αὐτὰ πρόσωπα εἰς τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι παντάπα-

σιν ἄγνωστα! Μετὰ τὸν ἄλλον πόλεμον ὁ Κλεμανσώ, ὁ ὀργανωτὴς τῆς Γαλλικῆς νίκης κατεψηφίσθη ὑπὸ τοῦ Λαοῦ. Μετὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ὁ Τσῶρτσιλ, ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Ἀγγλικῆς ἀντιστάσεως, ἔχασε τὴν πλειοψηφίαν του. Ὄχι μόνον ὁ κ. Μολότωφ, ὁ ὁποῖος ἐχαντάκωσε τὴν Ρωσίαν μὲ τὴν γερμανόφιλον πολιτικήν του παραμένει πάντοτε Ὑπουργός, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠκούσθη καὶ ἕνας ἔστω βουλευτὴς νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του.

Εἶναι πιστευτὰ πράγματα αὐτά;

Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν Ρωσικὸν λαόν. Τὸ Κρεμλῖνον μᾶς καλεῖ τώρα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι εἰς τὰς Βαλτικὰς χώρας, ποὺ μέχρι τοῦ 1939 εἶχον εἰς τὴν Βουλήν των τόσα κόμματα ἀλληλοδιαδόχως κυβερνήσαντα, (πλὴν τῆς κομμουνιστικῆς παρατάξεως, ἡ ὁποία ἦτο ἐπουσιώδης) τώρα ἀφοῦ προσηρτήθησαν εἰς τὴν Ρωσίαν, τὰ 97 ο/ο τῶν ἐκλογέων ἐψήφισαν μὲ μιᾶς τοὺς κομμουνιστάς. Ἀφήνομεν τὴν Γιουγκοσλαυΐαν τὴν Ρουμανιαν καὶ τὴν Βουλγαρίαν, ὅπου τὸ ἐκλογικὸν σῶμα τὴν αὐτὴν θαυμαστὴν παμψηφίαν δίδει εἰς τοὺς κομμουνιστάς. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπίστευτα φαινόμενα εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι εἶναι ψεύτικα καὶ ὅτι ὅλα γίνονται κάτω ἀπὸ τὸ κνοῦτο τῆς Ν. Κ. Β. Δ. (ἀπό τινος Μ. Β. Δ.), δηλαδὴ τῆς ἀπαισιωτέρας τρομοκρατίας ποὺ εἶδε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης!!

Καὶ τέλος ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος.

Τὸ ὅτι ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις παρεμβάλλει κάθε ἐμπόδιον εἰς τὰ ταξίδια τῶν Ρώσων εἰς τὸ Ἐξωτερικῶν ἢ τῶν ξένων τῶν μὴ ἀποδεδειγμένως ὀπαδῶν της εἰς τὴνΡωσίαν, δὲν πιστεύομενκανεὶς νὰ τὸ ἀμφισβητῇ. Ἐξ ἄλλου εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ «καπιταλιστικὴ φιλολογία» καὶ αἱ «καπιταλιστικαὶ ἐφημερίδες» δὲν πωλοῦνται ἐπὶ ρωσικοῦ ἐδάφους, οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ ἀκουσθῇ ἐκεῖ τὸ ξένον ραδιόφωνον. Ἐν

τούτοις οἱ κομμουνισταὶ κόπτονται γιὰ τὴν ἐλευθερία, ὄχι μόνον τὴν ἰδικήν τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ξένην («παναθρώπινη λευτεριά») !Καὶ ὅμως, τί σημαίνουν αὐτοὶ οἱ περιορισμοί; Τί ἄλλο παρὰ τὸν φόβον τῆς σοβιετικῆς Κυβερνήσεως, μὴ τυχὸν οἱ Ρῶσσοι παραβάλουν τὴν κατάστασιν ἔξω τῶν συνόρων τους μὲ τὴν ἰδικήν των καὶ ἀντιληφθοῦν μέχρι τίνος σημείου ἡ προπαγάνδα τοῦ Κρεμλίνου τοὺς ἐξαπατᾷ. Ἂν τύχῃ ἄλλωστε σὲ κανένα νὰ παρακολουθήσῃ τὰς πρώτας ἐντυπώσεις καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς σκέψεως Ρώσου ἐξερχομένου τῆς χώρας του, ἀμέσως ἀντιλαμβάνεται πόσον φρόνιμος εἶναι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως, ἡ αὐστηρὰ ἀπομόνωσις τῶν ὑπηκόων της.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ἔτυχε νὰ συναντήσωμεν σὲ κάποια πολίχνη παρὰ τὰ γερμανο-βελγικὰ σύνορα ἕνα τέτοιον Ρῶσον. Ἦτο νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἀνωτέρου βαθμοῦ καὶ μᾶς ὡμίλησε διὰ τὴν χώραν του. Ἀντελαμβάνετο ὅτι ἡ ζωὴ εἰς τὴν Ρωσίαν ἦτο δύσκολη, ἀλλ' εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς τὴν Δύσιν, πλὴν τῆς μικρᾶς τάξεως τῶν ἐκμεταλλευτῶν, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐζοῦσαν ὑπὸ ὅρους κυριολεκτικῆς δουλείας. Κατὰ τὴν πρώτην μας συνάντησιν μᾶς περιέγραψε τὸν μόλις πρὸ τοῦ πολέμου κατασκευασθέντα ὑπόγειον σιδηρόδρομον τῆς Μόσχας, ὡς θαυμασίαν Ρωσικὴν ἐφεύρεσιν. Ὅταν τοῦ εἴπαμεν ὅτι τέτοιοι σιδηρόδρομοι ὑπῆρχαν ἀπὸ πεντηκονταετίας εἰς ὅλας τὰς ἄλλας μεγάλας πρωτευούσας, ἀκόμη καὶ σὲ μικρότερες σὰν τὰς Ἀθήνας, εἴδαμε καθαρὰ ὅτι δὲν μᾶς πίστευε.

Μᾶς ἄφησε, κατόπιν, νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ σχετικὴ ἄνεσις τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἐκαθήμεθα δὲν τὸν ἀπατοῦσε, ὅτι ἐγνώριζε τὴν ὕπαρξιν πέριξ τῆς καπιταλιστικῆς αὐτῆς γωνιᾶς, τῶν φρικτῶν καταγωγίων, ὅπου σὰν νὰ ἦσαν δουλοπάροικοι θὰ ἐζοῦ-

σαν ἀσφαλῶς οἱ Βέλγοι ἐργάται, τὰ θύματα αὐτὰ τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἐμειδιάσαμεν σκεπτόμενοι, ὅτι πολλοὶ Βέλγοι ἐργάται ζοῦν καλύτερα ἀπὸ Ἕλληνας ἐπιχειρηματίας, ἀλλὰ δὲν εἴπαμεν τίποτε διὰ νὰ μὴ νομίσῃ ὅτι προπαγανδίζομεν. Μᾶς ὡμίλησε ἐν συνεχείᾳ περὶ τῶν θεωριῶν τοῦ Μὰρξ καὶ μᾶς εἶπε, ὅτι θὰ ἤθελε νὰ μᾶς δώσῃ τὸ βιβλίον του «Τὸ Κεφάλαιον» (Das Kapital), ἀλλ' ὅτι ἀντελαμβάνετο καλῶς ὅτι θὰ μᾶς ἔβαζε σὲ ἐπικίνδυνον θέσιν, ἂν κανεὶς συνάδελφος ἢ προϊστάμενός μας, μᾶς ἔβλεπε μὲ τὸ βιβλίον αὐτό. Ματαίως τὸν ἐβεβαιώσαμεν, ὅτι τὸ εἴχαμεν ἤδη διαβάσει καὶ ὅτι, ἄλλωστε, ἠμπορούσαμε νὰ τὸ προμηθευθῶμεν σὲ ὁποιοδήποτε βιβλιοπωλεῖον. Εἴδαμεν εἰς τὰ μάτια του, ὅτι μᾶς ἐθεώρει ἐπικινδύνους ψεύτας καὶ ὄργανα τῆς καπιταλιστικῆς τρομοκρατίας καὶ φυσικὰ δὲν ἐπιμείναμεν νὰ τὸν πείσωμεν.

Μετὰ πάροδον δέκα ἡμερῶν, ἡ τύχη μὲ ἔφερε πάλιν ἀντιμέτωπον μὲ τὸν Ρῶσον φίλον μου. Εἶχε πάει ἐν τῷ μεταξὺ εἰς το Παρίσι καὶ ἐπέστρεφε εἰς τὴν σοβιετικὴν ζώνην τῆς Γερμανίας. Τὸν ἠρωτήσαμεν ἂν εἶχεν ἴδῃ τὸ «Μετρό», τὸν ὑπόγειον σιδηρόδρομον τοῦ Παρισιοῦ. Ἐκοκκίνησε καὶ μᾶς εἶπε, ὅτι σὲ δέκα μέρες εἶχε προφθάσει νὰ ἰδῇ καὶ τὸ Μετρὸ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ μὲ ἕνα γέλοιο πικρό, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω, προσέθεσε ὅτι κατὰ τὴν πρώτην μας συνάντησιν θὰ μᾶς ἐφάνη πολὺ μωρός.

Πῶς κατόπιν τούτων, ἐὰν δὲν ἐκράτησε τὸ στόμα του κλειστόν, νὰ μὴ ἐπῆρεν ἔκτοτε ὁ Ταγματάρχης αὐτὸς τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν Σιβηρίαν καὶ πῶς νὰ ἀπορήσῃ κανεὶς διὰ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα; Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ μὴ λυπηθῇ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τοῦ ὁποίου ἡ καλὴ πίστις ἦτο προφανής; Καὶ ἂν ἐξέφυγε τὴν Σιβηρίαν, ποία θὰ εἶναι ἡ ζωή του τώρα ποὺ ξεύρει τὸ ψεῦδος ποὺ τὸν περιβάλλει στὴν Πατρίδα του πανταχόθεν;

3.—Ὑφίσταται πράγματι κομμουνισμὸς ἐν Ρωσίᾳ;

Ἐνώπιον τοῦ ὄγκου των ἀποδείξεων καὶ τεκμηρίων περὶ τῆς σημερινῆς δυσπραγίας τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος, ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μὲ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦν νὰ γελάσουν μὲ χονδροειδῆ ψεύδη ἀκολουθοῦν ἄλλην τακτικήν. Παραδέχονται, ὅτι ἐν συγκρίσει μὲ τὸν φυσικὸν πλοῦτον τῆς χώρας των οἱ Ρωσσοι δὲν εὐημεροῦν (ἀσχέτως πρὸς τὰς καταστροφὰς τοῦ πολέμου). Παραδέχονται, ὅτι ἡ Μυστικὴ Ἀστυνομία εἶναι παντοδύναμος καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ πολιτικαὶ ἐλευθερίαι, οὔτε βέβαια ἐλευθερία τοῦ Τύπου. Παραδέχονται ἀκόμη ὅτι ἡ σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ πολλὰς ἀβαρίας εἰς τὸ καθαρῶς κομμουνιστικόν της πρόγραμμα. Ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐξηγήσουν, ὅτι ὅλα αὐτὰ τα πράγματα ἦσαν ἀναγκαῖα, επειδὴ ἡ ἀντιδραστικὴ τάξις ἡ ἔχουσα εἰς τὰ χέρια της τὴν ἐξουσίαν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἀντιδράσῃ εἰς τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ ὅτι μέχρις ὅτου ὁ κομμουνισμὸς κατορθώσει νὰ δημιουργήσῃ τὴν «ἰδανικὴν μὲ χωρὶς τάξεις κοινωνίαν» ἔπρεπε νὰ μεσολαβήσῃ ἕνας ἀπαραίτητος σταθμός: ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Ὁ ἀπαραίτητος αὐτὸς σταθμὸς τῆς «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου», διήρκεσε καὶ διαρκεῖ μέχρι σήμερα (ἐπέρασε ἤδη ἀπὸ τότε μία γενεὰ ὁλόκληρη), ἐφηρμόσθησαν καὶ θὰ ἐφαρμοσθοῦν ἴσως ἀρκετὰ πενταετῆ σχέδια ἢ «πεντάχρονα πλάνα», χωρὶς ὅμως μέχρι τῆς στιγμῆς νὰ μεταπέσωμε εἰς τὴν «ἰδανικὴν μὲ χωρὶς τάξεις κοινωνίαν», ὅπου οὐδεμία, ὅπως ἔλεγαν, ἐκμετάλλευσις ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ. Ἐπίσης θὰ σᾶς ἀπαγγείλουν ἀπὸ στήθους ὡρισμένα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν θεωρία τοῦ Μάρξ, τοῦ Λένιν τοῦ Στάλιν κλπ. καὶ ὅταν νομίσουν, ὅτι ἀρκετὰ σᾶς ἐθόλωσαν τὰ

νερά, στὸ τέλος θὰ σᾶς εἴπουν ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ διὰ νὰ ἀνατείλῃ μιὰ καλυτέρα αὔριον καὶ ὅτι ἡ παροῦσα γενεὰ θυσιάζεται διὰ να εὐδαιμονήσουν αἱ ἐπερχόμεναι. Πλὴν ὅμως μὲ νὰ λόγια τους αὐτὰ δὲν προκειται νὰ ξεγελάσουν κανένα, διότι ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1917 ἐπέρασε ἤδη στὴ Ρωσία μια ολόκληρη γενεὰ (ἡ παροῦσα εἶναι ἤδη ἡ δευτέρα) καὶ ὅτι μέσα σὲ 30 χρόνια καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα «πεντάχρονα σχέδια», ἢ ὅπως τὰ ἐχαρακτήριζαν. «ἀπαραιτήτους σταθμοὺς» ἐδημιούργησαν ὄχι τὴν «ἰδανικὴν μὲ χωρὶς τάξεις κοινωνίαν», ἀλλὰ τὰς «ἰδανικὰς μὲ χωρὶς τάξεις τυραννίαν, δυστυχίαν, τρομοκρατίαν».

Ἀνάλογα ἔλεγεν ὁ Χίτλερ, ὅταν ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς νὰ στερηθοῦν τὸ βούτυρο διὰ νὰ φτιάξουν κανόνια. Κατὰ πόσονδέ, ἔστω και μὲ εἰρηνικὸν σκοπὸν (ἂν τέτοιος εἶναι πράγματι ὁ σκοπὸς τῶν Σοβιέτ...) ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάσῃ μία γενεὰν διὰ νὰ καλοπεράσουν αἱ ἑπόμοναι, αὐτὸ εἶναι ἐρώτημα ἠθικὸν εἰς τὸ ὁποῖον πολλοὶ θὰ ἐδίσταζαν νὰ ἀπαντήσουν καταφατικῶς.

Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτὴ εἶναι δικαία καὶ ἠθικὴ καὶ ἂς ἐξετάσωμεν, ἂν εἰς τὴν Ρωσίαν ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι ἡ θυσία τῆς πρώτης ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Λένιν γενεᾶς ἀπέδωκε κανένα ἀποτέλεσμα. Ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ ἔγινε τὸν Νοέμβριον τοῦ 1917. Οἱ ἄνθρωποι που εἶναι τώρα 35 ἐτῶν, ἦσαν τότε ἕξ ἐτων καὶ μόλις ἄρχιζαν τὸ σχολεῖο. Ἐκεῖνοι λοιπὸν καὶ ὅλοι οἱ ἔκτοτε γεννηθέντες Ρῶσοι, δηλαδὴ τὰ δύο τρίτα περίπου τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, δὲν ἔμαθαν τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ ὅσα τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς ἠθέλησε νὰ τοὺς διδάξῃ. Καὶ μὴ λησμονοῦμε, ὅτι χάρις εἰς τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα οἱ πιὸ ἡλικιωμένοι ἔχουν τριάντα χρόνια πού ὑφίστανται τὴν σοβιετικὴν προπαγάνδαν, χωρὶς νὰ ἀκούσουν τίποτε ἄλλο.

Τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα εἶναι λοιπὸν ὑπεραρκετὸν διὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὰς προόδους, ποὺ ἔκαμαν οἱ Ρῶσοι εἰς τὸν δρόμον τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἄλλωστε ἡ πρὸς τὸν κομμουνισμὸν μεταστροφὴ ἔπρεπε νὰ εἶναι σχετικῶς εὔκολη εἰς τὴν Ρωσίαν. Εἶναι γνωστόν, ὅτι κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐπαναστάσεως ἰδίως, ἐσφάγησαν ἑκατομμύρια ὁλόκληρα τῶν λεγομένων μπουρζουᾶ, ἄλλα ἑκατομμύρια εὐπορωτέρων χωρικῶν ἐξωρίσθησαν εἰς τὴν Σιβηρίαν, οἱ «ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ» εἶναι εἰς τὰ κάτεργα, ἔμειναν λοιπὸν κυρίως ἄνθρωποι ποὺ ὑπὸ τὸ τσαρικὸν καθεστὼς ἦσαν προλετάριοι ἢ ποὺ γεννήθηκαν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἔπρεπε νὰ συνηθίσουν εὔκολα εἰς τὸν κομμουνισμόν.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως τὰ ὅσα ὁ ἔξω κόσμος γνωρίζει περὶ τῆς νοοτροπίας τῶν σημερινῶν Ρώσων ἀποδεικνύουν πρῶτον, ὁ Ρωσικὸς λαὸς εἶναι ἀπὸ ἀπόψεως μορφώσεως ὁ πλέον καθυστερημένος τῆς Εὐρώπης, δεύτερον ὅτι τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον παραμένει (ἐξαιρέσει τοῦ τρόμου) ἡ κυρία κινητήριος δύναμις τοῦ καθενὸς εἰς τὴν Ρωσίαν καί, τρίτον ὅτι ἡ Ρωσικὴ νομοθεσία ἀντὶ νὰ προχωρῇ, ἔστω καὶ σιγά, εἰς τὸν δρόμον τοῦ κομμουνισμοῦ, τοὐναντίον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὅλο καὶ ἀπομακρύνεται αὐτοῦ.

Ἂς ἐξετάσωμεν ἕνα πρὸς ἕνα τὰ τρία αὐτὰ σημεῖα.

Τὸ γεγονός, ὅτι διαρκοῦντος τοῦ πολέμου τόση Ρῶσοι στρατιῶται καὶ πολῖται ἦλθαν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ἔξω κόσμον, εἴτε διότι αἰχμάλωτοι ἢ ὅμηροι τῶν Γερμανῶν ὄντες ἐκρατοῦντο μαζὶ μὲ ξένους, εἴτε διότι ἀνῆκον εἰς τὰς ρωσικὰς δυνάμεις κατοχῆς, εὐκολύνει πολὺ τὴν σχετικὴν μελέτην. Βεβαίως δὲν πρόκειται νὰ συγκρίνωμεν αἰχμαλώτους, ὁμήρους ἢ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικούς. μὲ ἄλλας τάξεις τοῦ πληθυσμοῦ, ἀλλὰ μόνον μὲ ἄνδρας ἄλλων ἐθνικοτήτων εὑρισκομένους εἰν τὴν αὐτὴν κατάστασιν.

Δὲν νομίζομεν ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰδόντας τοὺς διαφόρους ἐμπολέμους στρατοὺς καὶ συνεπῶς δυνάμενος νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν σύγκρισιν, θὰ μᾶς διαψεύσῃ ὅταν εἰποῦμε, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἦσαν κατὰ πολὺ οἱ πιὸ ἀμόρφωτοι, ἐπίσης δὲ οἱ πιὸ βάναυσοι ἀπέναντι τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

Ὅλοι μας θὰ ἔχουμε ἀκούσει κανένα ἀπὸ τὰ τόσα περιστατικα που ἀφηγοῦνται, ὅτι πολλοὶ Ρῶσοι στρατιῶται δὲν ἤξευραν κἂν τί εἶναι τὰ ὡρολόγια. Ἂς ἀναφέρωμεν καὶ ἡμεῖς εδῶ, ἕνα τὸ ὁποῖον ἰδίοις ὄμμασιν ἀντελήφθημεν Κατα τὸ θέρος τοῦ 1945, ἀρκετοὺς μῆνας μετά τὴν κατάληψιν τῆς Βιέννης, περπατούσαμε σὲ ένα μᾶλ ονκεντρικον δρομον τῆς πό εως αὐτης πισω ἀπο ἕνα Ῥῶσο στρατιώτην, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα ξυπνητῆρι. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἔβαζε εἰς τὸ αὐτί του. Ἐπρόκειτο προφανῶς διὰ πρόσφατο πλιάτσικο. Ἔξαφνα ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ ἀρχίσῃ ἡ κωδωνοκρουσία τοῦ ξυπνητηριοῦ. Ὁ στρατιώτης ἀνεπήδησε κυριολεκτικῶς εἰς τὸν ἀέρα, ἔκφρασις μεγάλου φόβου εζωγραφίσθηκε στο πρόσωπόν του, ἀκούμπησε τὸ ξυπνητῆρι σὲ ἕνα τοῖχον, ἔβγαλε τὸ περίστροφόν του καὶ τὸ ἐπυροβόλησε. Προφανῶς ἐνόμιζε ὅτι τὸ ξυπνητῆρι ἦτο κανένα ζῷον, ποὺ διὰ μιᾶς εἶχε γίνει ἐπικίνδυνον.

Ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα τσομπάνης, καὶ μάλιστα ὑπηρετήσας εἰς τὸν στρατόν, ποὺ νὰ νομίζῃ ὅτι τὸ τίκ-τὰκ τοῦ ὡρολογιοῦ ὀφείλεται σὲ ἕνα ζῷον κρυμμένο μέσα του ἢ σὲ κάτι παρόμοιο;

Ἀλλ' ἂν σὲ 30 χρόνια τὸ σοβιετικὸν καθεστὼς δὲν ἐπρόφθασε νὰ δώσῃ οὔτε τὴν πλέον στοιχειώδη μόρφωσιν εἰς τὸν Ρωσικὸν λαόν, κατάφερε τοὐλάχιστον νὰ δώσῃ κομμουνιστικὴν συνείδησιν καὶ κυρίως συνείδησιν τῆς βασικῆς προϋποθέσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅτι ἡ ἰδιωτικὴ περιουσία εἶναι περιττὴ καὶ καταδικαστέα;

Οὔτε ἀπὸ ὅσα ξεύρομεν περὶ τῆς ἐν Ρωσίᾳ κατα-

στάσεως, οὔτε ἀπὸ ὅσα εἴδομεν ἐκ μέρους τῶν Ρώσων στρατιωτῶν μᾶς παρέχεται τέτοια ἔνδειξις. Μολονότι ὑπὲρ τὰ 5 ἑκατομμύρια τῶν εὐπορωτέρων χωρικῶν (κουλάκ) ἐξετοπίσθησαν καὶ μολονότι τὸ «μίρ» τῆς τσαρικῆς ἐποχῆς ἦτο καὶ ἐκεῖνο εἶδος ἀγροτικοῦ κομμουνισμοῦ, ἐξακολουθοῦμε ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας τῆς Μόσχας νὰ βλέπωμεν καὶ σήμερα, ὅτι τὰ μέλη τῶν ἀγροτικῶν συνεταιρισμῶν (κολχόζ) δὲν ἐργάζονται μὲ τὸν ἀπαιτούμενον ἐνθουσιασμὸν καὶ περισσότερον φροντίζουν διὰ τὰς μικρὰς ἐκτάσεις ποὺ ἔχουν ἰδιόκτητες, ἀπὸ τὰ κοινά.

Ἄλλη ἔνδειξις, ὅτι ὁ Ρῶσος καμμίαν κομμουνιστικὴν συνείδησιν δὲν ἀπέκτησεν σὲ 30 χρόνια, εἶναι ἡ μαύρη ἀγορὰ τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι σήμερον ἡ Κυβέρνησις τῆς Μόσχας ἀναγκάζεται να ἀνεχθῆ καὶ ἡ ὁποία διεξάγεται σχεδὸν ἀνοικτὰ εἰς ὅλας τας πόλεις.

Ἡ μαύρη αὐτὴ ἀγορὰ δὲν ἀποδεικνύει μόνον τὴν ἀνικανότητα τῆς Κυβερνήσεως νὰ ὀργανώση, σὲ μια χώραν ἄλλοτε τόσον πλουσίαν, τὸν ἀνεφοδιασμὸν τοῦ πληθυσμοῦ σὲ τρόφιμα καὶ εἴδη πρώτης ἀνάγκης, ἀλλ' ἀποδεικνύει ἐπίσης ὅτι ὁ κοσμάκης ἐκεῖ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη ὡς κύριον ἐλατήριον τὸ προσωπικὸν κέρδος, 30 ὁλόκληρα χρόνια μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἐν προκειμένῳ ἅς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ παραθέσωμεν ἀκόμη ἕνα ἀνέκδοτον διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ὁποίου ἐγγυώμεθα, μολονότι δὲν ὑπήρξαμεν αὐτόπται: Σὲ κάποιαν πόλιν τῆς Ρουμανίας αἱ σοβιετικαὶ Ἀρχαὶ κατοχῆς ἐπίταξαν ἕνα δωμάτιον ὕπνου ἐκ τῆς κατοικίας Ἕλληνος, διὰ Ρῶσον ἀνώτερον ἀξιωματικόν. Ἡ ἐπίταξις ὑπῆρξεν τόσον αἰφνηδία, ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης τίποτε δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐξαφανίση ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ὅπου μεταξὺ ἄλλων, ἔμεινε ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι ἕνα ὡραῖο μεταξωτὸ πάπλωμα. Τὴν ἐπομένην τῆς καταλήψεως τοῦ δωματίου ὑπὸ τοῦ Ρώσου Ἀντισυνταγματάρχου

ὅταν ἡ ὑπηρέτρια ἐπῆγε τὸ πρωΐ νὰ καθαρίση, διεπίστωσε ὅτι τὸ πάπλωμα εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Τὸ βράδυ ὅμως παραδόξως ἦταν πάλιν ἐκεῖ. Τα ἴδια συνέβησαν καὶ κατὰ τὰς ἑπομένας ἡμέρας. Τὸ πάπλωμα ἐξηφανίζετο μυστηριωδῶς τὸ πρωΐ καὶ ἐγύριζε τὸ βράδυ.

Ἐπὶ τελους ὁ Ἕλλην ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἐν τῶ μεταξὺ εἶχεν ἔλθει σὲ κάποιαν γνωριμίαν μὲ τὸν συγκάτοικόν του, τόλμησε νὰ τοῦ εἰπῆ, ὅτι τὸ πάπλωμα εἶχε κάποια ἀξία καὶ ὅτι ἦτο ἁμαρτία νὰ τὸ σέρνη ὅλην τὴν ἡμέραν μαζί του. Ὁ ἄλλος συλλογίσθηκε μίαν στιγμήν, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του 20CC0 λέϊ καὶ τοῦ εἶπε: Καλὰ ποὺ μοῦ θύμησες αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Τὸ πάπλωμα εἶναι δικό σου καὶ συνεπῶς δικαιοῦσαι τὰ 10ο[ο τῶν κερδῶν μου. Τί εἶχε ἐδῶ συμβῆ μὲ τὸν Ρῶσον ἀνώτερον ἀξιωματικόν: Ὁ Ἀντισυνταγματάρχης δὲν ἐδυσκολεύθηκε καθόλου νὰ τὸ ἐξηγήση. Κάθε πρωΐ ἐπωλοῦσε τὸ πάπλωμα εἰς τὴν μαύρη ἀγορά. Εὐθὺς μόλις ἕνας ἀφελὴς τὸ ἀγόραζε, ἐνέσκηπτε αμέσως ἄλλος ἀξιωματικός, φίλος τοῦ πρώτου, καὶ ἐμφανιζόμενος ὡς δῆθεν ἀστυνομικὸς ἐκατηγόρει τὸν ἀγοραστὴν ὅτι εἶχε κλοπιμαῖα εἴδη εἰς τὴν κατοχή του καὶ τοῦ ἔπαιρνε τὸ πάπλωμα πίσω.

Τὸ ἀνέκδοτον δὲν ἀποκτᾷ τὸ ἐνδιαφέρον του ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι δύο ἀξιωματικοὶ ἦσαν ἀπατεῶνες. Μὲ τὴν ἐπιστράτευσιν μάλιστα τέτοιοι θὰ εὑρέθηκαν σὲ ὅλους τοὺς στρατούς. Εἶναι ἐνδιαφέρον διότι ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἀντισυνταγματάρχης εἶχε φθάσει εἰς το ἀξίωμά του αὐτό, ἔχοντας μόνον ἀμυδροτάτην ἰδέαν περὶ ἠθικῆς, διότι ἄλλως πως θὰ ἐντρέπετο νὰ διηγηθῆ τὸ κατόρθωμά του εἰς τον ξένον νοικοκύρην. Καὶ αἱ ἀμυδρόταται αὐταὶ ἠθικαὶ ἀρχαὶ ἦσαν (μετὰ 30 χρόνια κομμουνισμοῦ) καθαρῶς ἀστικῆς ἀκόμη προελεύσεως. Ὁ νοικοκύρης ἦτο ἰδιοκτήτης τοῦ παπλώματος, συνεπῶς τὸ ἔνστικτον

τῆς ἰδιοκτησίας ἔλεγεν εἰς τὸν Ρῶσον ὅτι δικαιοῦται καὶ ἐκεῖνος εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον ὅτι μὲ τέτοια ἔλλειψι μορφώσεως καὶ τέτοια ἄγνοια τῶν στοιχειωδεστέρων ἠθικῶν ἀρχῶν, ὁ Ρωσικὸς στρατὸς κατοχῆς ἀπέβη ὅπου ἐπῆγε, μάστιξ τοῦ πληθυσμοῦ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διηγηθοῦμεν ἐδῶ τὸ πλιάτσικο καὶ τοὺς βιασμοὺς ποὺ παντοῦ ἐσημειώθηκαν ἀθρόοι. Οὔτε τὰ ἐπεισόδια ποὺ συνέβησαν σὲ στρατόπεδα αἰχμαλώτων καὶ ὁμήρων τῶν Γερμανῶν ποὺ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὸν Ρωσικὸν στρατὸν καὶ ὅπου τὴν ἐπομένην οἱ ἐλευθερωταὶ ἐλάφρωσαν τοὺς ἐλευθερωθέντας ἀπὸ κάθε ἀντικείμενον κάποιας ὁπωσδήποτε ἀξίας, ποὺ τοὺς εἶχεν ἀπομείνει καὶ ποὺ τὸ ἐσεβάσθησαν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ναζὶ τύραννοι—κατακτηταί. Ἀρκεῖ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Οὐγγαρίαν τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν Ρωσικῶν στρατευμάτων ἔλυωσαν κυριολεκτικῶς, ὅπως ὁ πάγος λιώνει στὸν ἥλιο, ὅταν εἶδαν οἱ κάτοικοι ἀπὸ κοντὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἀλλὰ τουλάχιστον, μολονότι οἱ Ρῶσοι εὑρίσκοντο τόσον μακρυὰ ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν, ὅπως τὸν ὠνειρεύθηκαν ὁ Μπαμπέφ, ὁ Μὰρξ καὶ ὁ Λένιν, ὑπάρχει εἰς τὴν σοβιετικὴν νομοθεσίαν ἢ τὰς σοβιετικὰς ἐπισήμους ἐκδηλώσεις ἔνδειξις, ὅτι προχωροῦν, ἔστω καὶ μὲ βῆμα βραδύτατον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἐκείνην; Κάθε ἄλλο. Ἡ σοβιετικὴ νομοθεσία καὶ αἱ ἐπίσημοι ἐκδηλώσεις τῶν κυβερνώντων τὴν χώραν ἀποδεικνύουν τουναντίον ὅτι ἡ Ρωσία ὁλοένα καὶ περισσότερον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς τοῦ κομμουνισμοῦ, παρὰ τὰς προβαλλομένας δικαιολογίας, τὰ καμουφλαρίσματα τῶν σοβιετικῶν Ἀρχῶν καὶ τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς προπαγάνδας των.

Ὅταν μετὰ 24 ὁλόκληρα χρόνια κομμουνιστικῆς ζωῆς ἡ Ρωσία ὑπέστη τὴν γερμανικὴν ἐπίθεσιν,

ποίους νομίζεται ὅτι ἐπεκαλέσθη ὁ πολὺς Στάλιν διὰ νὰ ἠλεκτρίσῃ τὸν λαόν του εἰς ἀντίστασιν; Τὸν Μάρξ, τὸν Ἔνγκελς, τὸν Λένιν; Κάθε ἄλλο. Εἰς τὸν διαβόητον λόγον του τῆς 7ης Νοεμβρίου 1944 ὁ Στάλιν εἶπεν ἐπὶ λέξει: «Εἴθε νὰ ἐμπνευσθῆτε εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς μορφὰς τῶν μεγάλων μας προγόνων Ἀλεξάνδρου Νέφσκυ, Δημητρίου Δονσκόϊ, Δημητρίου Ποζαρσκυ, Κοσμᾶ Μίνιν, Ἀλεξάνδρου Σουβάρωφ καὶ Μιχαὴλ Κουτούζωφ».

Ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος εἶναι Ἅγιος τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος εἶναι πρίγκηπες, ὁ πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος Στρατάρχαι τῶν Τσάρων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τέταρτον, τὸν Κοσμᾶν Μίνιν, τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι ἡ σοβιετικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ 1930, ἔγραφε: «Οἱ μπουρζουάδες ἱστορικοὶ τὸν ἐξιδανίκευσαν καὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς ἐθνικὸν ἥρωα». (Περιττὸν νὰ προστεθῇ ὅτι ἡ Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ 1930 ἔχει τώρα ἀποσυρθῆ τῆς κυκλοφορίας).

Ἄλλω τε ὅλη ἡ στρατιωτικὴ ρωσικὴ νομοθεσία, μήπως δὲν ἐπανῆλθε μέχρι τῶν μικροτέρων λεπτομερειῶν, εἰς τὰ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἰσχύοντα; Ποῦ εἶναι αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν ναυτῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Λένιν; Ποῦ εἶναι τὰ ὑβριστικὰ διὰ τὴν Πατρίδα καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς ᾄσματα; Καὶ τὸ ἐπισημότερον ὅλων, ὁ Ὕμνος τῆς Διεθνοῦς; Τώρα οἱ ἀξιωματικοὶ εἰς τὴν Ρωσίαν ἔχουν πάλιν τὰς στολάς των, τας ἐπωμίδας των καὶ τὰ παράσημά των, ὡς τὸ τοῦ Σουβάρωφ, ὑπενθυμίζοντα τὰς δόξας τῆς τσαρικῆς αὐτοκρατορίας. Ἐνῷ δὲ ἡ ἀναλογία τοῦ μισθοῦ τοῦ στρατιώτου πρὸς τὸν μισθὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶναι σήμερον εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν 1 πρὸς 4 καὶ εἰς τὸν ἀμερικανικὸν 1 πρὸς 3, εἰς τὸν ρωσικὸν στρατὸν εἶναι 1 πρὸς 100. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἀρκετὰ εὔγλωττοι διὰ νὰ περιττεύουν τὰ σχόλια.

Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς φαινόμενον παρατηρεῖται καὶ μὲ τὴν Θρησκείαν. Εἴκοσι ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1917, ἀφοῦ τόσοι ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς ἐσφαγιάσθησαν ἢ ἐφυλακίσθησαν, ἀφοῦ τόσα ἀκούσαμε περὶ τῆς θρησκείας, διὰ «τὸ κατηραμένον αὐτὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ», περὶ τῶν ἑταιρ.ῶν τῶν Ἀθέων, καὶ τῶν ἀντιθρησκευτικῶν Μουσείων ποὺ ἐστεγάζοντο μέσα σὲ πρώην Ἐκκλησίες, ἡ Ρωσική Ἐκκλησία ἀνεστηλώθη τελευταίως πλήρως.

Εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ ζητήματα τῆς σημερινῆς Ρωσίας, κάθε ἀρχὴ ἰσότητος καταπατεῖται. Διὰ νὰ ἀρκεσθοῦμε σὲ δύο μόνον παραδείγματα, σημειώνομεν ὅτι, εἰς τὰς ρωσικὰς στρατιωτικὰς Σχολὰς οἱ υἱοὶ ἀξιωματικῶν γίνονται δεκτοὶ μὲ καταβολὴν ὀλιγωτέρων διδάκτρων ἀπὸ ὅσα καταβάλλουν οἱ ἄλλοι. (Διάταγμα 23 Αὐγούστου 1943).

Ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἔτος 1940 ἡ διδασκαλία Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, ποὺ ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως παρείχετο δωρεάν, δίδεται πάλιν ἐπὶ πληρωμῇ Κατ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Παιδεία εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἀπὸ 30ετίας πλέον Ρωσίαν εἶναι προσιτὴ μόνον εἰς τὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἀξιωματούχων τῆς κυβερνητικῆς κλίκας, ἐνῷ τὰ παιδιὰ τῶν πτωχῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὸ σύνολον τῶν παιδιῶν τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ καταδικάζονται νὰ ζήσουν εἰς τὴν ἀγραμματωσύνην καὶ τὴν κακομοιριάν.

Δικαίως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ ἀπορήσῃ ὁ ἀναγνώστης καὶ θὰ μᾶς ἐρωτήσῃ: Ὥστε λοιπὸν ὑπάρχουν πλούσιοι καὶ πτωχοὶ εἰς τὴν Ρωσίαν; Ὄχι μόνον ὑπάρχουν διότι οἱ μαυραγορῖται κάμνουν εἰς τὴν Ρωσίαν μεγάλας περιουσίας, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ἔχουν μεγάλους μισθούς, οἱ συγγραφεῖς εἰσπράττουν δικαιώματα διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ἔργων των κτλ., ἀλλὰ καὶ ὅσα χρήματα ἔχει κανείς, περιέρχονται μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὰ παιδιά του. Διότι ἡ κληρονομία, ἡ ὁποία εἶχε ὁλοσχερῶς

καταργηθῇ τῷ 1918, ἀναγράφεται πάλιν ὡς δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ σοβιετικὸν Σύνταγμα τοῦ 1936.

Ὁμοίως τὸ ἑξῆς παράδειγμα παρμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσίας εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς ἀνισότητος, ποὺ βασιλεύει εἰς τὴν πατρίδα τοῦ δῆθεν κομμουνισμοῦ: Κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Σόβιετ Οὐῶρ Νιούζ» τῆς 2ας Αὐγούστου 1944 (πρόκειται περὶ φύλλου ποὺ ἐξέδιδαν οἱ Ρῶσοι εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὸν πόλεμον) εἰς τὴν χήραν τοῦ γνωστοῦ μηχανικοῦ τῆς σοβιετικῆς ἀεροπορίας Ν. Μ. Πολυκάρπωφ καὶ τὴν θυγατέρα του, ἡ Κυβέρνησις ἔδωκεν ὡς ἐφ' ἅπαξ δωρεὰν 100000 ρούβλια καὶ ἐπὶ πλέον εἰς μὲν τὴν χήραν μηνιαίαν ἰσόβιον σύνταξιν 1000 ρουβλίων, εἰς δὲ τὴν ὀρφανὴν μηνιαίως μέχρι τέλους τῶν σπουδῶν της 500 ρούβλια. Ἐὰν ὅμως ἡ χήρα καὶ ἡ κόρη Πολυκάρπωφ ἀνῆκαν εἰς συνήθη ἐργατικὴν οἰκογένειαν, τότε ἡ σύνταξις καὶ τῶν δύο μαζὶ θὰ ἐκυμαίνετο κατὰ τὸ Διάταγμα τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1938, μεταξὺ 30 καὶ 75 ρουβλίων μηνιαίως. Καὶ ἐδῶ πάλιν περιττεύουν τὰ σχόλια.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐργατικὴ νομοθεσίαν καὶ τοὺς μισθοὺς τῶν ἐργατῶν εἰς τὴν Ρωσίαν, ἂς ἀρκεσθοῦμε, ἐλλείψει χώρου, σὲ λίγα μόνον παραδείγματα. Ὡς γνωστόν, ὁ Ρῶσος ἐργάτης στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα ποὺ ἔχουν οἱ ἐργάται εἰς τὸν κομμουνιστικὸν Παράδεισον τῶν Σοβιέτ. Διότι δι' ἄλλου νομοθετήματος τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1939 ἀπέκτησαν καὶ τὸ βιβλιάριον ἐργασίας. Μὲ τὸ νέο αὐτὸ μέτρο ὁ ἐργάτης δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλείψη τὴν δουλειά του χωρὶς ἔγγραφον ἄδειαν, σημειουμένην ἐπάνω σ' αὐτὸ καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναλάβῃ ἄλλου δουλειά, ἂν δὲν εἶναι σημειωμένο εἰς τὸ βιβλιάριον, ὅτι ἔφυγε κανονικὰ ἀπὸ τὴν προηγουμένην. Ἐπὶ πλέον, ἐπάνω εἰς τὸ βιβλιάριο αὐτὸ ἀναγράφεται κάθε τιμωρία, κάθε καθυστέρησις ἢ κάθε λάθος καὶ ἔτσι ὁ ἐργά-

της φέρει είς τούς ὤμους του καθ' ὅλην τὴν ζωήν του τὸ βάρος τοῦ παρελθόντος του. Ἀφοῦ οἱ ἐργάται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδέθησαν γερὰ στὶς μηχανές τους μὲ τὶς βαριὲς ἀλυσίδες τῆς σκλαβιᾶς, διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 19 0 Διατάγματος, κάθε ἐργάτης ποὺ θὰ καθυστεροῦσε περισσότερο τῶν 20 λεπτῶν ἀπὸ τὴ δουλειά του, θὰ κατηγγέλετο αὐτομάτως εἰς τὸν τοπικὸν εἰσαγγελέα, βάσει ὀνομαστικῆς καταστάσεως ἀποστελλομένης καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐργοστασίου. Οὐδεμία δικαιολογία ὑπάρχει, οἱ καθυστεροῦντες ἐργάται χαρακτηρίζονται ὡς «ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ» καὶ καταδικάζονται εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἔτσι στὴ μεγάλη αὐτὴ «Μάννα τῆς πανανθρώπινης λευτεριᾶς» τὴν κομμουνιστικὴν Ρωσίαν 20 λεπτὰ εἶναι τὸ περιθώριον μεταξὺ τῆς περιωρισμένης σκλαβιᾶς τῶν «ἐλευθέρων» ἐργατῶν καὶ τῆς ὁλοκληρωτικῆς σκλαβιᾶς τῶν ἐργατῶν στὰ καταναγκαστικὰ ἔργα. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν εἶναι ἄσχετον καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ταξιδίων ἄνευ ἀδείας Ἔτσι δένονται ἀκόμη σφικτότερα οἱ ἐργάται εἰς τὰ μηχανήματά των

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μισθοὺς αὐτοὶ εἶναι ἀνεπαρκέστατοι, φυσικὴ ἄλλωστε συνέπεια, ἀφοῦ οἱ ἐργάται δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ ἀπεργήσουν, οὔτε νὰ ἀπειλήσουν τοὐλάχιστον ὅτι θὰ φύγουν, οὔτε βουλευτὴν ἐξαρτώμενον ἀπὸ τὰς ψήφους των, ὁ ὁποῖος νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ, τὰ δὲ Συνδικάτα μόνον εἰς τὸ χαρτὶ ὑπάρχουν. Ἄλλωστε ἡ «Πράβδα» τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1935 τὸ λέγει καθαρά. «Ὁ καθορισμὸς τῆς κλίμακος τῶν μισθῶν πρέπει νὰ ἀφεθῇ καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν διευθυντῶν τῶν ἐπιχειρήσεων».

Καὶ ἂν στραφοῦμεν πρὸς τὴν ποινικὴν νομοθεσίαν τῶν Σοβιέτ, (ἀρκούμενοι καὶ ἐδῶ σὲ δύο μόνον παραδείγματα), τί βλέπομεν; Τὸ Διάταγμα τῆς 7ης

'Απριλίου 1935 βάζει τὰ παιδιὰ ἡλικίας 12 ἐτῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἀπὸ ποινικῆς ἀπόψεως μοῖραν μὲ τοὺς ἐνηλίκους, ἐνῷ σὲ ὅλα τὰ πολιτισμένα μέρη τοῦ κόσμου τὰ παιδιὰ ἡλικίας κάτω τῶν 16 ἕως 18 ἐτῶν ὑπόκεινται σὲ εἰδικὴν ποινικὴν νομοθεσίαν. Τὸ Διάταγμα τῆς 8ης 'Ιουνίου 1934 ἄρθρον 3, καθορίζει ὅτι ἐν περιπτώσει λιποταξίας στρατιωτικοῦ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του τὰ μὴ συμπράξαντα εἰς αὐτὴν (ἀφήνομεν τὰ ἄλλα) στεροῦνται τῶν ἐκλογικῶν των δικαιωμάτων καὶ ἐκτοπίζονται διὰ 5 ἔτη εἰς τὴν Σιβηρίαν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἰς τὴν παροῦσαν συγγραφὴν ἀρκεσθήκαμε σὲ λίγα μόνον παραδείγματα — ντοκουμέντα — ἂν καὶ ἠμπορούσαμεν νὰ τὰ πολλαπλασιάσωμεν εὔκολα βασιζόμενοι μόνον ἐπὶ τῶν ἐπισήμων σοβιετικῶν πηγῶν. 'Αλλὰ νομίζομεν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἀρκοῦν διὰ νὰ ἀποδείξουν σὲ κάθε ἄνθρωπον καλῆς πίστεως, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς τῆς Ρωσίας εἶναι μῦθος. Μετὰ πάροδον 30 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Λένιν, ἡ γενεὰ ἡ ὁποία ἐμεγάλωσε εἰς τὴν Ρωσίαν μέσα σὲ κομμουνιστικὸν δῆθεν καθεστώς, διὰ νὰ παραμείνῃ πειθηνία εἰς τὰ θελήματα τῶν Κυβερνητῶν της, χρειάσθηκε ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ προβῇ ἡ Κυβέρνησις εἰς παραχωρήσεις ὅλως διόλου ἀντιθέτους πρὸς τὰς βασικὰς ἀρχὰς τοῦ κομμουνισμοῦ, (πρόσφατος ἐπαναφορὰ τῆς Θρησκείας, τῆς κληρονομίας, ταξικαὶ διακρίσεις κ. τ. λ.), ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐπιβάλῃ τρομοκρατικὴν νομοθεσίαν, πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν, ἡ ὁποία μετέτρεψε τὸν ἐργάτην, τόν... «πρωτοπόρον αὐτὸν προλετάριον» τῆς...«ἀνθρωπότητος ποῦ προχωρεῖ» εἰς δοῦλον δεμένον μὲ τὶς βαρειὲς ἁλυσίδες τῆς σκλαβιᾶς εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του.

Ἂν αὐτὰ συνέβαιναν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ κομμουνιστικοῦ πειράματος θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι πρόκειται περὶ μεταβατικῆς περιόδου, ἀναγκαίας μέχρις ὅτου οἱ ἄνθρωποι συνηθίσουν εἰς τὸ νέον καθεστώς, ἀλλ' ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ σαφέστατα παραδείγματα, φαίνεται ὅτι τοὐναντίον ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρός, τόσο ἀπομακρύνεται ἡ σοβιετικὴ νομοθεσία ἀπὸ τὰς κομμουνιστικὰς ἀρχάς.

Καὶ ἂν ἀμφιβάλλει κανεὶς διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐξηγήσεως αὐτῆς, ἂς διερωτηθῇ εἰλικρινῶς, ἂν διαφέρει οὐσιωδῶς τὸ καθεστὼς τοῦ Στάλιν ἀπὸ τὸ τοῦ Χίτλερ. Θὰ ἰδῇ τότε, ὅτι ὄχι μόνον ἐσωτερικῶς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως προπαγάνδας αἱ αὐταὶ μέθοδοι ἐφαρμόζονται, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀκόμη ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, αἱ δύο δικτατορίαι τὰ αὐτὰ ἐλατήρια ἔχουν. Ὁ Χίτλερ ἠθέλησε νὰ προσαρτήσῃ εἰς τὴν Γερμανίαν τὴν μισὴν Εὐρώπην καὶ ἐφιλοδόξησε να γίνῃ κυρίαρχος σ' αὐτήν. Ὁ Στάλιν προσήρτησε εἰς τὴν Ρωσίαν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως δι' ἐγκαθέτων κυβερνήσεων τὴν μισὴ καὶ ἐκεῖνος Εὐρώπην, ἐποφθαλμιᾶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν καὶ φιλοδοξεῖ νὰ κυβερνήσῃ τὸν κόσμον.

Ἡ γελοιωδεστέρα ὅμως πλάνη ἐκ τῶν ὅσων κυκλοφοροῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀφορᾷ τὴν δῆθεν ἀγάπην, ποὺ ἔχουν διὰ τὸν Ἕλληνα προλετάριον οἱ Κυβερνῆται τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ μόνη σκέψις των εἶναι νὰ ὑποτάξουν τὴν χώραν μας διὰ νὰ κατελθουν μέχρι τῆς Μεσογείου. Ὅταν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1940 ὁ Ἕλλην προλετάριος ἐπολεμοῦσε κατὰ τοῦ φασισμοῦ εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας, ποὺ εὑρίσκετο ὁ κ. Μολότωφ, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας καὶ τότε καὶ τώρα: Ἁπλούστατα εἰς τὸ Βερολῖνον, ὅπου συνεζήτει μὲ τὸν Χίτλερ (ὅπως θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας καὶ ὅπως ἐπίσημα ἀποκαλυφθέντα γερμανικὰ ἔγγραφα ἀποδεικνύουν) τὴν παρά-

δοσιν εἰς τὴν ρωσικὴν ζώνην ἐπιρροῆς ὅλων τῶν Βαλκανίων, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ὅταν κατὰ τὰ τέλη Μαΐου 1941, ἡ Ἑλλὰς ὕστερα ἀπὸ τόσην ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, τί ἔκαμε ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις, ἡ θαρραλέα αὐτὴ προστάτρια τῶν λαῶν κατὰ τοῦ φασισμοῦ; Ἁπλούστατα ἐδήλωνεν ἐπισήμως ὅτι ἀναγνωρίζει τὰς κατακτήσεις τοῦ Χίτλερ καὶ ἔδιωχνε ἐκ τῆς Ρωσίας, ὡς μὴ ἔχοντας πλέον λόγον ὑπάρξεως, τοὺς πρεσβευτὰς τῆς Νορβηγίας, τοῦ Βελγίου, τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὅταν ἐξεδηλώθη εὐθὺς κατόπιν ἡ γερμανικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον της, τί εἴδομεν ἡ Ρωσία, ὡς πρόμαχος αὐτὴ ὅλων τῶν προλεταρίων; Ἁπλούστατα, ἔσπευσε, περίγελως, νὰ δεχθῇ τοὺς νέους πρεσβευτὰς τῶν ἰδίων αὐτῶν χωρῶν ἐνῷ ἡ Μόσχα ἐξαπέλυε τὰ ψεύτικα, ἀπατηλὰ καὶ λαοπλάνα προπαγανδιστικά της συνθήματα, σάν τὸ «προλετάριοι ὅλου τοῦ κόσμου ἑνωθῆτε», τὸ θάνατος στὸ φασισμό», ἡ «ἀντίσταση ἐναντίον στὸ φασισμὸ» κλπ. ἐνῷ ἐγνώριζε πολὺ καλά, ὅτι ἀνάμεσα στὰ φασιστικὰ καθεστῶτα ἡ ἰδία κατεῖχε τὴν πρώτην θέσιν.